

РЕШЕНИЕ

№ 18167

гр. София, 28.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в публично заседание на 27.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **6460** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172 ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба от П. Б. К., ЕГН: [ЕГН], с адрес в С., [жк], [жилищен адрес]0, срещу Заповед № 1592/03.06.2024 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171 т. 2 б. „л“ ЗДвП, издадена от А. Й. Й., на длъжност младши автоконтрольор в 03 група, 03 сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с която на основание чл. 171 т. 2 б. „л“ ЗДвП по отношение на П. Б. К. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – временно спиране от движение на пътното превозно средство – собствения му лек автомобил К. СИИД с рег. табели [рег.номер на МПС] за срок от 1 месец. На основание чл. 172 ал. 2 т. 3 ЗДвП е отнето свидетелство за регистрация на МПС част II №[ЕИК].

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, тъй като максимално превишената скорост в участъка В. – К. е 70 км. И не е превишил с повече от 50 км скоростта с лек автомобил К. СИИД с рег. табели [рег.номер на МПС] .

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, не се представлява.

Ответникът – младши автоконтрольор в 03 група, 03 сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, чрез процесуалния си представител юрисконулт М. оспорва жалбата, като счита същата за неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 29.03.2024 г. около 12,49 ч. П. Б. К., управлявал собствения си лек автомобил, марка К. СИИД с рег. табели [рег.номер на МПС] по ул. Л. шосе с посока на движение от [населено място] към [населено място], като срещу № 271, [населено място] се движил със скорост от 111 км/ч, с приспаднал 3 % толеранс в полза на водача при максимално разрешена скорост от 50 км/ч. Нарушението е установено с видеосистема ATCC CORDON-M 2 с № MD1195, заснемаща и записваща точен час, дата, регистрационен номер и скорост на МПС. За извършеното нарушение е изготвена снимка, приложена по административната преписка. Съставен е Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия АД № 069422 на 03.06.2024г. На 03.06.2024г. му са предявени АУАН и му е предявена снимката за запознаване, като последният е попълнил и подписал декларация от същата дата (лист 9 от делото), в която е заявил, че автомобилът е управляван лично от него.

Въз основа на АУАН е издадена оспорената Заповед № 1592/03.06.2024 г. на мл. автоконтрольор от 03 група, 03 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171 т. 2 б. „д“ ЗДВП е наложена принудителна административна мярка – временно спиране от движение на пътно превозно средство – собствения му лек автомобил – К. СИИД с рег. табели [рег.номер на МПС] за срок от 1 месец. На основание чл. 172 ал. 2 т. 3 ЗДВП е отнето свидетелство за регистрация на МПС част II №[ЕИК].

По делото като писмени доказателства са приети Заповеди № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи; Заповед № 513з-9216/20.12.2019 г. и Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на Директора на СДВР; Заповед № 513з- 5069/21.07.2015 г. на Директора на СДВР; Снимка към АУАН; Справка картон на водача П. Б. К.; Покана за доброволно изпълнение; Декларация по чл. 188 ЗДВП, с която се установява, че лек автомобил К. СИИД с рег. табели [рег.номер на МПС] е собственост на жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок от страна, която има правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168 ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 ал. 1 АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59 ал. 2 т. 4 АПК в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172 ал. 1 ЗДВП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от

оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2 т. 4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от административнонаказващия орган (АНО) съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172 ал. 1 ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з- 5069/21.07.2015 г. Директорът на СДВР е оправомощил да издават заповеди за прилагане на ПАМ, длъжностни лица от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142 ал. 1 т. 1 ЗМВР, в това число и младши автоконтрольори в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

С оглед на изложеното, съдът намира, че актът е издаден от компетентен орган.

Съдът констатира, че в оспорената заповед се съдържат достатъчно фактически основания. Освен, че е посочен номерът на издадения и връчен на жалбоподателя АУАН, е посочена още от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал лекия си автомобил К. СИИД с рег. табели [рег.номер на МПС] , като е превишил максимално разрешената скорост в населеното място от 50км/ч, а именно управлявал е МПС-то със 111 км/ч. От материалите по делото не се установява, участъка, където е регистрирано превишението на скоростта да с разрешена за движение скорост от 70 км/ч.

От разпоредбата на чл. 171 т. 2 б. „л“ ЗДвП се извлича законоустановеността на наложената с процесната заповед ПАМ. Налице са правомощия на компетентните органи, които касаят налагането на всички предвидени в ЗДвП ПАМ, със законното основание за налагането на тази конкретна мярка. Заповедта е мотивирана, посочен и срок за отнемането на СРМПС на жалбоподателя. Според чл. 172 ал. 2 т. 3 ЗДвП налагането на ПАМ се извършва чрез отнемане на документите отнемане на документите по чл. 165 ал. 2 т. 1, сред които е свидетелството за регистрация на управляваното от водача МПС. Следователно фактическото отнемане на процесното СРМПС е предприето в изпълнение на издадената ЗППАМ временно отнемане от ищеца на СРМПС по чл. 171 т. 2 б. „л“ ЗДвП.

От горепосоченото следва, че Заповедта е издадена в предвидената в закона форма – спазени са изискванията на чл. 59 ал. 2 т. 4 от АПК, т. к. в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта.

Относно спазване на административнопроизводствените правила и материалноправната законосъобразност на оспорения акт:

Съгласно чл. 171 ал. т. 2 б. „л“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

Временно спиране от движение на пътно превозно средство: на собственик, който при управление на моторно превозно средство превиши максимално разрешената скорост в населено място над 50 km/h – за срок един месец.

Принудителната административна мярка, както се сочи в жалбата, представлява форма на изпълнително-разпоредителна дейност, с която в предвидените в закона случаи, се прилага държавна принуда. Достатъчно е да са налице предвидените в закона материалноправни предпоставки, в конкретния случай управление на собствено моторно превозно средство, при което е превишена максимално разрешената скорост в населено място над 50 km/h, за да се наложи ПАМ като форма на държавна принуда. За издаване на процесната заповед е необходимо административното нарушение да бъде констатирано от компетентните административни органи, което в конкретния случай е сторено със съставяне на Акта за установяване на административно нарушение.

Правилно нарушението на жалбоподателя е констатирано със съставения акт за административно нарушение от компетентните органи, който съгласно чл. 189 ал. 2 ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Жалбоподателят не успя да обори констатациите в акта, а именно обстоятелството, че е управлявал цитираното в АУАН моторно превозно средство на посочената дата и място, със скорост в населено място над 50 км/ч. и съответно, че скоростта на движение в конкретния участък е 70 км/ч. Отделно от това, както вече бе посочено, е попълнил собственоръчна декларация, че на процесната дата – 29.03.2024 г. е управлявал собствения си автомобил. Следователно съдът намира, че при издаването на процесната заповед са спазени административнопроизводствените правила.

С оглед гореизложеното обжалваната заповед се явява законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби, на които се основава, и при съответствие с целта на закона (Закона за движение по пътищата) и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определено съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24, изр. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172 ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 60 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Б. К., ЕГН: [ЕГН], с адрес в С., [жк], [жилищен адрес]0, срещу Заповед № 1592/03.06.2024 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171 т. 2 б. „л“ ЗДвП, издадена от А. Й. Й., на длъжност младши автоконтрольор в 03 група, 03 сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с която на основание чл. 171 т. 2 б. „л“ ЗДвП по отношение на П. Б. К. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – временно спиране от движение на пътното превозно средство – собствения му лек автомобил К. СИИД с рег. табели [рег.номер на МПС] за срок от 1 месец и на основание чл. 172 ал. 2 т. 3 ЗДвП е отнето свидетелство за регистрация на МПС част II №[ЕИК].

ОСЪЖДА П. Б. К., ЕГН: [ЕГН], с адрес в С., [жк], [жилищен адрес]0 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл. 172 ал. 5 ЗДвП.

СЪДИЯ: